

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 136/10
26.05.2010. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Анђелке Станковић, Љубице Кнежевић-Томашев, Веска Крстајића и Мирјане Ивић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету осуђеног С.Д, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 1. у вези члана 289. став 1. Кривичног законика, решавајући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз. 185/10 од 06.04.2010. године, подигнутом против правноснажних пресуда Општинског суда у Трстенику К. бр. 319/07 од 07.04.2009. године и Окружног суда у Крушевцу Кж. 583/09 од 02.12.2009. године, у седници већа одржаној дана 26.05.2010. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз. 185/10 од 06.04.2010. године, подигнут против правноснажних пресуда Општинског суда у Трстенику К. бр. 319/07 од 07.04.2009. године и Окружног суда у Крушевцу Кж. 583/09 од 02.12.2009. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Трстенику К. бр. 319/07 од 07.04.2009. године С.Д. оглашен је кривим због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 1. у вези члана 289. став 1. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци.

У смислу члана 297. став 5. Кривичног законика према окривљеном је изречена мера безбедности забрана управљања моторним возилом "Б" категорије за време од шест месеци рачунајући од дана правноснажности пресуде с тим да се време provedено у затвору не урачунава у време трајања ове мере.

Истом пресудом окривљени је обавезан сходно члану 193. ЗКП, да плати суду на име паушала 5.000,00 динара и на основу члана 196. ЗКП, на име трошкова кривичног поступка 23.824,00 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом извршења.

Окривљени је такође обавезан да исплати оштећеној В.Љ. износ од 19.250,00 динара на име трошкова кривичног поступка у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Оштећена В.Љ. је за остваривање имовинско правног захтева упућена на парницу.

Пресудом Окружног суда у Крушевцу Кж. бр. 583/09 од 02.12.2009. године делимично је уважена жалба окривљеног Д.С. и његовог браниоца адв. Ј.Ј. и пуномоћника оштећене Љ.В. и преиначена пресуда Општинског суда у Трстенику К. бр. 319/07 од 07.04.2009. године у погледу одлуке о казни и трошковима кривичног поступка тако што је суд окривљеног Д.С. за учињено кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 1. у вези члана 289. став 1. КЗ, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим осудио на казну затвора у трајању од три месеца и обавезао га да оштећеној Љ.В. на име трошкова кривичног поступка плати износ од 79.238,00 динара док је жалба Општинског јавног тужиоца у Трстенику одбијена као неоснована.

Републички јавни тужилац подигао је захтев за заштиту законитости Ктз. бр. 185/10 од 06.04.2010. године против обе правноснажне пресуде због повреде кривичног закона из члана 369. тачка 3. и тачка 4. ЗКП и битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, са предлогом да се захтев уважи, јер су правноснажним пресудама учињене повреде кривичног закона од стране првостепеног суда, односно Кривичног закона и Законика о кривичном поступку од стране другостепеног суда у корист окривљеног Д.С.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу члана 422. став 3. Законика о кривичном поступку у одсуству уредно обавештених Републичког јавног тужиоца, осуђеног С.Д. и његовог браниоца адв. Ј.Ј, на којој је размотрио све списе предмета заједно са побијаним пресудама, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости није основан.

Захтевом Републичког јавног тужиоца за заштиту законитости се наводи да је суд доношењем првостепене пресуде повредио кривични закон из члана 369. тачка 3. и 4. Законика о кривичном поступку, јер је применио одредбу која се не може применити, и то члан 56. Кривичног законика, те да је приликом одлуке о казни прекорачио овлашћења која има по закону, а другостепени суд је одлучујући по жалби Општинског јавног тужиоца такође учинио повреду кривичног закона из члана 369. тачка 3. и 4. ЗКП "произвољно примењујући одредбу члана 56. и 57. КЗ", па је образложење другостепене пресуде неразумљиво и у сваком случају неприхватљиво, чиме је учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, а Врховни касациони суд овакве наводе захтева оцењује као неосноване.

Наиме, за кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 1. у вези члана 289. став 1. КЗ, прописана је казна затвора од једне до осам година.

Одредбом члана 54. КЗ, судови су овлашћени да учиниоцу кривичног дела одмере казну у границама које су законом прописане за то кривично дело, с тим што се при индивидуализацији казне имају у виду, сврху кажњавања и све околности које утичу да казна буде мања или већа (олакшавајуће и отежавајуће околности), а одредбом члана 56. тачка 3. КЗ је предвиђено да суд може учиниоцу кривичног дела изрећи казну испод границе прописане законом или блажу врсту казне кад утврди да постоје нарочито олакшавајуће околности и оцени да се са ублаженом казном може постићи сврха кажњавања.

У образложењу пресуде првостепени суд је навео које околности је при одмеравању казне узео као олакшавајуће, а које као отежавајуће, па је олакшавајуће околности ценио као нарочито олакшавајуће, те је казну окривљеном ублажио и изрекао казну испод законског минимума.

Одлучујући о жалбама браниоца окривљеног Д.С, пуномоћника оштећене Љ.В. и ОЈТ, другостепени суд је испитао поред осталог и одлуку о казни изреченој окривљеном па је нашао, да околност извршења, степен алкохолисаности и ранија неосуђиваност окривљеног, као и степен "непрописности" указују да се ублаженом казном може постићи сврха кажњавања, па је те околности ценио као нарочито олакшавајуће околности, нашавши да изреченом казном (казна три месеца затвора), ће се постићи сврха кажњавања, у смислу опште и специјалне превенције, и да је иста примерена тежини дела, степену кривице, околностима извршења дела и личним приликама извршиоца.

Захтевом јавног тужиоца се указује на неадекватан третман утврђених олакшавајућих околности, односно да је прецењен значај раније неосуђиваности окривљеног, од стране првостепеног суда а да другостепени суд поред неосуђиваности, као нарочито олакшавајуће околности ценио елементе бића кривичног дела (алкохолисаност окривљеног и степен непрописности).

Оцењујући ове наводе захтева Републичког јавног тужиоца, као неосноване, Врховни касациони суд налази да је првостепени суд у складу са својим овлашћењима приликом одмеравања казне нашао да има места примени одредаба о ублажавању казне, па се не може рећи да је првостепени суд прекорачио овлашћења која има по закону (члан 369. тачка 3. и 4. ЗКП).

Такође, другостепени суд је у својој одлуци, оцењујући жалбене наводе јавног тужиоца, дао разлоге из којих произилази да се сврха кажњавања може постићи и са ублаженом казном.

Стога су неосновани наводи захтева да је другостепени суд ценио као олакшавајуће околности (нарочито олакшавајуће), елементе бића кривичног дела, јер у конкретној ситуацији алкохолисаност окривљеног, очигледно се односи на низак степен алкохолисаности (0,71 грам промила алкохола) окривљеног, а степен непрописности очигледно се односи на околности под којима је кривично дело извршено, односно да је оштећена, а како је то утврђено правноснажним пресудама стајала на коловозу и то не ради тога да би прешла коловоз, или да би се њиме кретала јер није имала други простор за кретање пешака, већ због тога што је стајала у том положају леђима окренута према наилазећем возилу и разговарала са познаником, а које околности је другостепени суд ценио као нарочито олакшавајуће околности, о чему је дао јасне и прихватљиве разлоге, па наводи захтева да је образложење другостепене пресуде неразумљиво и неприхватљиво су оцењени неоснованим.

Према томе, оцена је Врховног касационог суда да у правоснажним пресудама које су предмет побијања, нису учињене повреде кривичног закона из члана 369. тачка 3. и 4. ЗКП, нити битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП.

Са изнетих разлога, а на основу члана 30. став 1. и члана 32. Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС", број 116/08), а применом члана 24. став 7. ЗКП и члана 424. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник

Председник већа-судија

Мила Ристић, с.р.

Невенка Важић, с.р.